

Boekbespreking.

Een Blick in het Hiernamaals, door Jozef Rulof. Uitgave van de N.V. Drukkerij v.h. Mouton & Co., Den Haag. Prijs ingen. f 2.75, geb. f 3.50. (Na 15 Oct. a.s. bij den boekh. verkrijgbaar).

Als motto zou ik bovenaan in dit boek willen plaatsen de mooie bijbeluitspraak, vrij overgenomen: „Zalig zijn de eenvoudigen van harte, de kinderlijken van geest, want hunner is het Koninkrijk der Hemelen”. Want dit boek, geschreven door den eenvoudigen, ongeletterden ex-chauffeur, doch hem gedictieerd door een Hoogen Geest, treft ons door den kinderlijken eenvoud in stijl en taal, maar tevens door den verheven inhoud, de wijze lessen, welke aan de menschheid, de spiritisten en nog eens heel speciaal aan de mediums worden voorgehouden en gegeven.

Dit zeer bijzondere boek, geschreven in eenvoudigen, haast kinderlijken stijl, in de mooie beteekenis van het woord en juist daardoor voor een ieder, ook den minst ontwikkelde begrijpelijk, behandelt toch de grootste en moeilijkste problemen der menschheid: de juiste levenswandel hier beneden, het leven hiernamaals, sociale kwesties, het groote kwaad van den oorlog, het ware wezen van alle inspiratie bij kunst, wetenschap en mediumschap, het stervensmoment, begraven of verbranden na den stoffelijken dood, witte en zwarte magie en nog veel meer.

Hier wordt ware godsdienst, moraal en praktische levensleer gegeven, hier wordt in ontroerenden eenvoud de ontwikkeling beschreven van een zeer begaafd, zuiver aanvoelend medium, dat zich onvoorwaardelijk aan hoogere leiding toevertrouwt en overgeeft. En dit is geen verdichtsel, geen romantische visie, het is een auto-biographie, een eigen levensbeschrijving, dus werkelijkheid. Dit geeft aan dit buitengewone boek zulk een groote waarde.

De bovenaangehaalde bijbelspreuk geeft den geest van den schrijver weer, doch zóó moet ook die van den lezer zijn, wil deze uit het boek de vele geestelijke schatten halen, welke het inhoudt. Dit boek is niet geschreven voor degenen, die slechts geleerd zijn of doen, zonder intuïtief aanvoelen van het verhevene van de schepping, zonder welk aanvoelen knapheid nooit wijsheid wordt.

Als ik hier gesproken heb van kinderlijk-

eenvoudige taal en stijl, dan bedoel ik daar niets minderwaardigs mede, integendeel. Ontegenzeggelijk zou een medium met meerdere algemeene ontwikkeling en literaire begaafdheid hetzelfde anders geschreven hebben — ik denk hierbij aan den onovertroffen Dr. Stainton Mozes — maar aan den anderen kant treffen wij in dit boek zoovele verheven passages aan, in verheven stijl weergegeven, dat onmogelijk kan worden aangenomen, dat het bewust zou zijn neergeschreven door den ex-chauffeur, met niet meer dan Lagere School ontwikkeling en kennis.

Veel meer dan de bij een op sensatie beluste menschheid zoo in trek zijnde physische manifestaties, hoe wonderbaarlijk ook, is *dit boek* een bewijs voor de inwerking op en leiding van den Aardmensch door verheven intelligenties aan Gene Zijde.

Ik ken geen enkel Hollandsch werk op algemeen spiritistisch gebied, dat met dit boek van Alcar, het pseudoniem van den beschermgeest van André (Rulof), te vergelijken is. Ik vind in dit boek vereenigd, wat ik aantrof in de drie beste buitenlandsche werken op dit terrein: de „Geestelijke Opvoeder” van Stainton Mozes, de „Tooverstaf” van Davis en „Franchezzo, een zwerfer in de geestenwereld”, van Farnese.

Het behandelt toch evenals eerstgenoemd boek de ware godsdienst van onzelfzuchtigheid en liefde, zegt dat alle godsdiensten in de kern hetzelfde beoogen, n.l.: hunne beleiders te wijzen op het verschil tusschen goed en kwaad. Evenals de „Tooverstaf” geeft het een beschrijving van het ontwikkelingsproces van een medium, wijst het op de voordeelen en gevaren aan het mediumschap verbonden, wordt het stervensproces door een helderziend medium in détail beschreven, terwijl het met Franchezzo de beschrijving van toestanden uit de donkere sferen, zoowel als uit die van het Licht gemeen heeft.

Dan zou ik dit werk willen noemen het boek der mediums, omdat *deze* vooral zeer veel daaruit kunnen leren, n.l. dat zij slechts het instrument van hoogere machten dienen te zijn, zonder eigendunk en ijdelheid, zonder jaloezie tegenover andere mediums, dat zij onherroepelijk vroeger of later hun gave verliezen en dan tot meer of minder bewust bedrog overgaan, indien hun levenswandel niet in overeenstemming is met het hooge doel, waarvoor hun contróles hen wenschen te gebruiken.

Het is zeer verleidelijk de treffende passages uit het boek van Alcar-Rulof aan te halen om daarmee het leerrijke te demonstreeren, wat het de menschheid, den spiri-

tisten en onder dezen vooral aan de mediums biedt. Maar het zou onbegonnen werk zijn, daar zouden een geheele aflevering van het Toek. Leven mede gevuld kunnen worden. Ik wil slechts heel in het bijzonder de aandacht vestigen op de aangrijpend verheven beschrijving van het sterven van Tante, het heengaan van een goed mensch tegenover die van een crematie van een beroemd, maar door en door aardsch kunstenaar, waarbij eveneens op zeer aangrijpende wijze de folterende pijnen beschreven worden, welke de geest bij het verbrandingsproces lijdt, indien hij nog met geheel zijn ziel hangt aan de stof, welks geneugten tijdens het aardse leven zijn alles waren.

Als iets de menschheid opvoeden en tot inkeer kan brengen dan is het deze beschrijving van het verschil in heengaan naar een andere wereld tusschen den geest van een goed, eenvoudig en die van een door en door zelfzuchtig, hoogmoedig mensch.

Bijzonder mooi is ook de beschrijving van „het Zomerland”: troostrijk in de hoogste mate is wat Alcar daar verkondigt, dat aan velen, die hier zwaar belast zijn, wordt toegestaan, onder geleide van hunne beschermgeesten, dit Zomerland in al zijn heerlijkheid te aanschouwen en degenen, die hun in den dood zijn voorgedaan, daar een korte wijle te ontmoeten. Al kan de in het lichaam teruggekeerde geest zich bij het ontwaken die heerlijkheid niet bewust herinneren, toch sterkt het hem onbewust in den dagelijken strijd om het bestaan en het Aardsche leed.

In ditzelfde hoofdstuk over het Zomerland komt het „gebed van Alcar aan de Bloem” voor, zoo verheven, zoo onaardsch, dat het onmogelijk is aan te nemen, dat het bewust of onbewust aan het brein van den eenvoudigen, onontwikkelden en ongeletterden ex-chauffeur kan zijn ontsproten.

Niet altijd kan ik mij met de ideeën van Alcar vereenigen. Zoo b.v. waar hij in het hoofdstuk over witte en zwarte magie zegt, dat de Europeaan door omgang met den Oosterling degenerert. Zij, die uit jarenlange eigen ervaring spreken, weten beter. In werkelijk aangeboren, innerlijke beschaving is in doorsnede het Oosten het Westen verre vooruit, terwijl daartegenover de Europeaan veelal den Inlander een lesje kan geven in energie, wetenschap, techniek en sociaal gevoel.

Ook lijkt mij onjuist de bewering, dat de zwarte magie slechts door de gekleurde rassen zou worden beoefend. Tot in de middeleeuwen toe toch, werd de „zwarte kunst” ook hier in Europa in praktijk gebracht. Deze kunst is dus niet gebonden aan bepaalde

rassen, maar aan een zekeren graad van ontwikkeling en moreel inzicht.

Dan geloof ik verder niet, dat begraven in elk geval de voorkeur verdient boven crematie. Voor geesten, die nog met al hunne vezelen vast verbonden zijn aan het Aardsche zal, hoe ook het stoflichaam te gronde gaat, het stervensproces een hevig lijden beteekenen. Men leze daarover maar eens in het hierboven genoemde boek „Franchizzo” de beschrijving van den dood en begrafenis van een laag individu, die door zelfmoord een eind aan zijn leven maakte. Hij moest het geheele ontbindingsproces meemaken, terwijl zijn geest nog aan het lichaam verbonden was. Welke foltering voor den geest erger is, die gedurende eenige uren van intense pijn bij de verbranding, of de wekelange walging bij ontbinding van het lichaam, zal wel moeilijk uit te maken zijn.

Dat voorts, zooals Alcar leeraart, reïncarnatie „op verzoek” zou worden toegestaan, dus incidenteel, geen regel zou zijn, lijkt mij, hoe men ook over al of niet-reïncarnatie denkt, ten eenen male in strijd met de in het heelal op elk gebied geconstateerde vaste en onveranderlijke wetten, waarbij elke willekeur, zelfs van het Opper Wezen, buitengesloten moet worden geacht.

Maar mijn tegenwerpingen spruiten ten slotte slechts voort uit mijn persoonlijk, dus menschelijk, dus feilbaar, inzicht.

In elk geval kan ik niet anders dan dit hoogst bijzondere boek op de meest dringende wijze ter lezing aanbevelen, aan een ieder, die geestelijk aanvoelt, spiritist of niet-spiritist en bovenal, aan ieder medium, want speciaal hun wordt duidelijk aangetoond, welke verantwoordings zij dragen, hoe zij hun gave kunnen ontwikkelen ten goede en ten kwade.

Dat dit boek geheel spiritistisch Nederland stormenderhand moge veroveren, dat het religieus aanvoelende niet-spiritisten moge overtuigen van de waarheid en het praktische nut van onze mooie leer, die nuttige en noodige aanvulling en verbetering bracht van wat vroegere godsdiensten aan een minder ontwikkelde menschheid reeds schonken.

Laat ons hopen, dat de lezing van dit boek het in vele opzichten nog zeer laag staande spiritisme in ons land op een hooger peil bringe, dat daardoor de allerwege heerschede oneenigheid en onderlinge bestrijding, voortspuitende uit onzuivere motieven, plaats moge maken voor wat meer werkelijke broederschap en eenheid, zooals die heerschte bij de oudste Christenen, voor wie de leer van Jezus nog levend en bezielend was.

Ir. A. J. GOUKA.